

ВІРА ВОВК

ВІРА ВОВК

ЮНІСТЬ

ВИДАВНИЦТВО «МОЛОДЕ ЖИТТЯ»

МЮНХЕН 1954

**Обгортка Зої Лісовської
1951**

Друге справлене видання

МОЙ СЕСТРИЧЦІ
З БАРВИСТО-СПІВНОГО СВІТУ,
ЗОІ ЛІСОВСЬКІЙ

Druck: Paul Müller, München Hirtenstr. 15

ДЕВ'ЯТНАДЦЯТЬ ЛІТ

Мені вже дев'ятнадцять літ —
Квіткові на вікні узори,
В снігу круг дому свіжий слід
Сріблених голубів надворі.

Щодня до фабрики біжу —
Ще місяць котиться над містом:
Лиш здалека фабричний шум,
І надо мною зір намисто.

Тулю тісніше сірий плащ,
Прижмурюю ще сонні очі
І жду на кришечку тепла
В трамваю, що як смок скрегоче.

У мене туга на чолі,
І давлять дум тверді перстені:
Мені вже дев'ятнадцять літ,
І дотепер я ще не геній!

8. 1. 1945

ДО ФАБРИКИ

До фабрики, як вітер, я
Біжу в нічнім тумані!
На небі місяць і зоря,
Мов на турецькій фані.

Видніє камінь сірих брам
Під іскрами трамваю.
«Псалом залізу й порохам!» —
І в натовпі щезаю.

23. 1. 1945

Я ТЕШУ ЗАЛІЗО

Я ріжу й тешу чоло сталеве,
Аж загоріли щоки!
А вгорі хмари — сріблисті леви
Біжать у світ широкий.

Моя подруга-зубата пилка,
Друг-молот твердолобий.
У світ поїду я в вільну хвильку . . .
Пальцями лиш по гльобі.

4. 2. 1945

ІНДІЯ

Як у свічаді, там палають
Червоні в Ганга водах зорі!
Там, як молець, голосить море,
На струнах джунглі вітер грас.

В святынях сплять боги шістьрукі;
Таємна й дужа їхня влада!
Їм куриться пахучий ладан,
Гітар плетуться тихі звуки.

І город пальмами колише,
Немов богам холодить лиця.
А місяць — сам — в палат криницях
Купається в святинній тиші.

9. 9. 1944

ЛІЮ - ЧІ - МІНГ

З усмішки краю приятелю — брате!
Пригадуєш, як ми утрьох ішли
Весну вітати? На дубі стукав дятель,
І повні золотила нам сліди.

Твої слова у казку одягнулися,
Щоб розказати про далекий край...
Тобі і нам привиділись, причулися:
Нам Україна, а тобі Китай.

28. 4. 1943

Б О Р И С Л А В

Ввижаються ще ночі фіялкові,
Як пахоці вливалися вікном
І сон дитинний в мантії шовковій
Стелив мені мережане рядно.

І теплі зорі над зеленим містом,
Як на подушку падали рясні, —
Великий Віз, що золотим намистом
Над тихим домом висів і яснів.

І треба лише просити Бога,
Щоб сісти в Віз і покотитись вдаль...
Над смаглу річку, квітники убогі,
У повний місяць: чистий, як кришталь.

5. 2. 1944

БІЛОЗІРКА

(Ірині)

Глибокі Доли*), жовте поле
У тиші й волошковім сні, —
Ні, не забути вас ніколи
На чужині — тобі й мені.

Пили по небі хмари милі
І медом наливалась синь, —
Там толокою ми ходили,
І мерехтіла височінь.

Писали денник в лопушинні,
Зривали агrest золотий;
Цвіли там квіти темносині,
А з ними разом: я і ти.

Старі нам сходи скрипотіли,
Щоб марить ввечорі удвох,
В саду ж моргали зорі білі,
І цвів на пнях північний мох ...

Ти так мені тепер яснієш,
Як білозірка край сосни;
Від тебе жовтим полем віє, —
Прядуться волошкові сни ...

29. 1. 1944

*) Стави в Тустановичах

С В Я Т - М И К О Л А

Зимою бачу ще мою вітчизну,
Як вод замовкне сопілкова гра,
Дзеркальним замком стане водограй,
І на лісах лягне тяжка білизна.

Як ковзається місяць на поляні,
Палає небо світлячків кущем,
Стрясає зорі золотим дощем,
І мчать лісами бистроногі лані.

Тоді з-за хмар летять старі гренджоли,*)
Аж куриться по небі срібний пил!
Серед ангельських сніжноперих крил
Сіяють ризи й мітра Свят—Миколи.

В вікні зіб'ється дітвора в громаду,
Дорогу зором міритъ молочну:
«Як прийде д'мені, — що тоді пічну?
Чи дастъ святець горіхів, винограду?

Чи може лиш погрозить строго пальцем
І лишить в дарі жмут гнучких різок?»
З даху звисає льодовий стіжок,
Питає місяць вікон, чи кришталь це.

Та вікна очі піднесли рожеві
На молочний той, пацьорковий шлях,
Чиєсь бо крила гублять по полях
Сніжані пера й зоряні кружева...

Себе ще бачу, — наче б це учора:
Як тисну лиця до холодних шиб,
Як прозираю сапфіровий глиб
І слухаю дзвіночків коло двору.

Давно було, як ще цвіла довкола
Така дитинна, чаюдійна ніч.
Зорю тужливо ще й тепер із віч,
Чи завітає д'мені Свят—Микола.

26. 12. 1945

*) Саны

ЗИМОВА КАЗКА

Була зима і сніг пухнатий,
І сумерк синій, як сапфір,
І місто тихе, срібношате,
Колихане в колисці зір.

На закруті, там сталось диво:
Старий світильник- чародій
На тебе глянув жартівливо
І повернув у принца мрій.

Та що ж: зеленими очима
Як смок, забліскотів твамвай, —
«Принцесу» красти біг на шинах
У зачарований наш край.

Все скінчилось! Чи ти не думав
Зі смоком битися ніколи
За те, що він зі свистом-шумом
Поніс мене... під браму школи!?

•26. 9. 1944

К У Т И

Хіба ж мені коли забути
Той дім ясний, рясний горіх,
І хміль, що пнувся до зорі
По яблунях, віком пригнутих?

О, я ще добре пам'ятаю
Усі куточки затишні
І сковки в буряні густім
Дитинного моего раю.

Там дика бузина росла,
Там пахли медом оксамитці,
І під дахом, на срібній нитці,
Павук мені серпанок ткав.

Як обсипавсь акацій цвіт,
Метелики і жовті бджоли
Проводили мене до школи, —
Широкий розгортає світ.

О, я ще добре пам'ятаю
Подруг школярських днів моїх, —
Там дзвониками ясний сміх
Заголубів за нами в гаю.

Нас кликав в пахощі ялиць
Ген за містечко синій Овид,*)
І малював нам легіт брови
І пишні маки серед лиць.

Лілеями там сходив травень, —
Такого не найду ніде,
Де сонце небом ще пливє,
Як солом'яники, яскраве?

Ріка клекоче там гірська,
Поважно хиляться тополі,
І пахнуть міцно матіолі,
Як сходить місяць на верхах.

Голосять дзвони і весна,
Не позволяють віч замкнути.
Я знаю: це за рідні Кути
Моя покута голосна.

26. 8. 1944

*) Гора

Т Ю Д І В

На Чузі *) — там моя царює мрія,
Де покрай неба низинкова хмара,
Де лом-трава над кучею і яром,
Де соколиний переліт синіє, —

Сторожить гори буйний нечуйвітер,
Жовтіє в голубій безодні ранку, —
Де Дзвінка **) котить водяним серпанком
Каміння біле на шовкові квіти.

На Облазі ***) там Арідник кульгає,
Скарби греbe і перехожих страшить,
Як зійде ніч в черемховій сорочці.

Там місяць-срібник світиться над плаeм
І перехрестя, як верети, красить,
Щоб добре чарувалося ворожці.

22. 5. 1944

*) Гора

**) Потічок

***) Гора

ГОРІВ ДРЕЗДЕН

Ще чую вечорі цвінг'єрських *) серенад
І пахощі соток троянд розквітлих;
Мости, як дуги, поклонились вряд,
Сплелися вежі в філіграні світлі.

Попід галуззям тих дерев струнких,
Із листям, мов китайські вахлярі, **)
По вулиці, де дощеві струмки,
Ми бігли в школу, біг щічки нам грів.

Так бігли ми в квітистих сукенках,
Як літо слало срібно-сивий мох,
Здалека, наче стъожечка тонка,
Сріблилась Ельба й кликала нас двох.

У саді ріс густий, мов гай, жасмин,
Бузок турецький зацвітав тоді,
Як сонце свій лило зцілюючий плин
В зелене місто, у привітній дім...

— — — — —
Курилися церкви свічами в челюсть ночі,
(Нерон сказав би: «Золотом старим»);
Усмішку ти дитинну, чорна ноче,
Взяла собі за спопелілій Рим.

О городе з ритмічного каміння!
Чергує доля непонятні дні,
І смерть з демоном топчуть без сумління
Святі картини, скорчені в вогні.

Розпалось, гейби мжичкою дрібною,
Усе, що звалось: наш барвистий світ;
Хилився день сліозисто надомною,
Розвіяв юність вахлярами з віт.

Вона минула з розцвітом камелій,
Струна ввірвалась скрипці золотій;
— А ми пішли так тихо — мов в новелі —
Шукати зір в книжках і полотні.

3. 1945-53

*) Цвінгер — барокковий замок Августа Сильного
**) Гінго — більоба

НА ДОВГИХ КОСАХ

На довгих косах срібні зорі
І срібний місяць на чолі...
У сні так снишся, винозора,
З жемчужним усміхом своїм.

Колись ти бігала весела
З вінком ромену і пісень,
Здавалося квіткам і зелам,
Що ти — весняний білий день.

Тепер далеко за морями
Твоя голівка запашна,
І ніч, і день — тобі лиш рями,
...І — літо вже твоя весна...

16. 12. 1943-53

Ю Н И С Т Ъ

Ще пахне яблунь листя шовкове,
І вітер хмари жене за горб.
Там жде на мене в вербині човен,
А в небі дзвонить пташиний хор.

Заходить сонце — рожева квітка,
І вечір сіє росу траві;
Об берег хвиля торкає рідко:
Далеко, віltre, мене повій!

4. 9. 1945

НА ПРОВЕСНІ

Чому ще не весняно
Безлисті всі дерева.
І світить тільки тъмяно
Одна зоря рожева.

Та хочби й так: хай вітер
Навіс снігу повно, —
Я хочу загоріти,
Я вір'ю молитовно . . .

28. 3. 1944

ДОЛЕ, КВІТКО БІЛА!

Доле, доле — квітко біла!
Ти несеш мені весну
Злотом ткану, мережкову,
Щоб крізь сльози я раділа,
Бо ж весни трембітну гру
Ти дала мені за мову.

Весна, 1943

У ЛІС ПІШЛА Я...

У ліс пішла я молоду вітать,
Заквітчана, як дружка, в позолітку.
Потік зламав вже льодову печать,
І сонце розбудило сонну вітку.

Я станула: тремтів з напруги ліс
І ждав тебе осяяну, промінну, —
... Та сонечко кривавилось від сліз,
І тільки сум котився по камінню.

Квітень, 1943

ВОСКРЕСЕННЯ

Мосяжні розлилися дзвони,
Що вік мовчали...
Побігла пісня над загони,
Ставки і скали.

Морелі гнулись тонкогилі
Під шум воскресний,
Жасмин розцвівся на могилі
Такий чудесний...

Сумна береза розраділа:
Весною стала;
Кора, в слізах умита біло,
Христа вітала.

Весна, 1943

МАНДРИВНИКИ

Вже ранок сонце викотив з колиби
І точить дзвінко небом синьооким,
Гей вітер з гір біжить, журчить потоки
І піною змивають скельні скиби.

Верхи зарожевіли; загоріли
І крила хмар, і небосхил, як ватра.
Готуйтесь в путь, звивайте сірі шатра,
Хай дятлі числять кроки хлопцям смілим!

31. 3. 1944

В Е С Н А

Як ранок прилітає ясноокий
Будити поле і левади співні, —
Шумлять гаї і піняться потоки,
І грає ліс на флейті чаюдійній.

Як вечір по верхах кладе головні
І, мов на килим, барвить вовну хмарам, —
Кружляють: сонце, музикою повне,
І місяць — пастир срібної отари.

Весна, 1944

ТРАВЕНЬ

Люблю я місяць той єдиний в році,
Коли рожевість пухом огортає
Брунатний стан мигдалів молодих,
Коли ще небо протирає очі,
Оті пречисті, сині, де сяють
Як сонце й зорі — Господа сліди.

6. 5. 1945

ЛІЛЕЇ

Як олеандер теплого села
В юдейськім краю міртів та ірісів
Цвіла Марія біло та рожево,
З волоссям темним, як гречаний лан.
. . . І зеленіли лаври й кипариси . . .
А край волосся сяяло кружево.

Над нею грали невидимі зорі, —
На лицах сонце золото топило,
Ломився промінь на лукастих віях.
Єлісавета в ясному уборі
Лілеї рвала, димні жовтим пилом,
«Благословенна ти в жонах, Марі!»

Село святе, село ком'янолице
Біліло смирно в гиллі мигдаловім,
Спrijimalo з гір отари і пісні,
А діви йшли ритмічно до криниці.
Єлісавета клала в кожне слово
Тремтіння рос, лілей пахучий сніг.

18. 5. 1945

ТРАВНЮ ЛАСКАВИЙ

Травню ласкавий! — Веснянка ждала.
Край уст я флейту держала й ген
Завжди зоріла, чи вже іздаля
Зелений травень несе ромен.

Тепер я сонце до себе горну;
Сплети з ромену мені вінок,
Замай мій волос багряно-чорний,
Хай грає в очі вогонь- вино.

21. 5. 1946

ЧОМУ ТИ, ТРАВНЮ?...

Ріка зелена, дощі сріблаві,
Метеликовий каштанів пил,
Смужкатий берег — цвітиста лава,
І за рікою — горбатий схил,
Старий, оброслий. Розквітла з нього
Палата. Друга з річного дна —
Її подруга віку одного...
— Чому ти, травню, ідеш від нас?

31. 5. 1946

ЛІТО

День гасить зорі, —
Я йду в світанок.
Пічне солілка —
Шовсь! перепілка.
— Серед туману
Лани — мов море.

Літо наспіло:
Побудь нам трішки!
Твоя косиця
(Жито, пшениця?)
Рубцем доріжки
Замиготила.

5. 6. 1943

П О Г У Л Я Н К А

Кує зозулею уранці
Старий годинник-казкомов;
Осі сонце вже на погулянці,
Колеса жовті котить знов.

Ось небо розімкнуло жмені,
Пурхнули жайворонки з них,
А півням покрасив гребені
Збиточний ранок-чарівник.

В саді верба купає віти,
І манить човен в далечінь.
Хотілося б чомусь шуміти
Із шуварами навздогін.

В долині яровій колинуть
Зерно зелене пшениці
І леготом отава дише:
Цілунки чую на лиці.

Суничний запах зрубом блудить,
І смеречинням свіжо дме,
А там, де вітер тне присюди,
Живиця капає, як мед.

Мені доріжка зарябіла,
У верховітті кличе птах!
Моя душа — роменом біла,
І радість- мальва на устах.

9. 7. 1944

В Е С І Л Л Я

Як мені сумною бути
На розсміяних горбах?
Заплітає ж птиці в прути
Молода собі верба.

Материнка розіслалась
Сном рожевим по землі,
І зозуля накувала
Молодій щасливих літ.

А черешня рябокора,
Наче дружка, в сережках.
Молодик пішов у гори
По усіх моїх стежках!

Літо, 1949

НАД СТАВОМ

Ідем над ставом у промінні,
А він від сонця мерехтить.
Червоноцяткі, сріднолускі
Гуляють риби в тім ставу.

А шуварі темнозелені
Колишуть ірісовий цвіт,
То руки в небо піdnімають,
То приглядаються в воді.

Прозоро- сапфірові вашки
Цікаво пригають кругом,
І вітер бурхає волосся
Й жмутками кидає в лицє.

Дивися: ластівка кружляє,
І хвиля легка, як крило!
Ах, розкажи, а я пізнаю,
Чи ти направду брат мені.

8. 6. 1945

ПІД НЕБОМ, ДЕ ХМАРИ...

Під небом, де хмари пливуть білогриві
Та Альпами обрії небо тримають,
Ми кроками скорими міряли ниви,
Весело гуляли в березовім гаю.,

Як діти, кульбабою дули на себе:
Чіплялись зірки у волосся сріблисті;
Де білі берези клонились і гнулись,
Всілякому ми дивувалися листю.

Тягнули шляхи нас, що в сонці яріють,
Полями горять та холодяться в борі,
Незнані церкви і чудесні Марії,
Цвяховані двері й мальовані хори.

Літо, 1945

ЗОЛОТОДОЩ^{*)}

Який пахучий нині день! —
Я йшла домів повільним кроком:
Ми стрінулися ненароком,
Де жабуринням річка йде.

Глянь! Під мостом, у ніжнім гиллі —
Золотодощ, чарівний кущ!
Стряслась роса діткливих гуш,
Лизнули ноги зимні хвили.

А вгорі загули хруші
(Аж полягали шовком трави!),
Що в молодий і спраглий травень
Ми крали золото й дощі.

^{*)} Рід жовтої акації.

16. 4. 1946

В Е С Е Л К А

Дощу гребені над водою висять,
Та не торкають скло неповорушне.
Це казка: небо кидає рікою
Із сонця яблука, м'ячі, кружальця ...

Над домом білим, де вишнева скрипка
Так часом, як жива, до сліз сміється, —
Веселка! В три ряди весною ткана,
Немов князівна вбрана на весілля.

Як над водою гнучко похилилась,
Як палені! Я числю всі барви,
Та чи злічив свічі хто на каштанах,
І зір на небі хто нарахувався?!

1. 7. 1946

У ЗАХІД ЧЕРЕШНЕВИЙ

«Ви не косар, вам швидше мене
Не переплисти довгий Діл,
Не переплисти дно зелене
По тій смерековій воді.»

Пішов у захід черешневий,
Сміється сонце на чолі. —
«Ви не косар, а я — не мева,
Щоби летіли вам услід!»

13. 2. 1944

РІКА БРИНИТЬ...

Ріка бринить, як струни, між полями,
Колищеться за нею свіжість трав,
І поять хвилі човен до безтями.

Так непомітно замовкає гра
У городі, і золотом червоним
Кривавить вечір сірі герби брам.

І келехаті, стародавні дзвоni
Затулюють тюльпани, а каштан
Стрясає квіття біле і червоне...

26. 5. 1947

В ТРАВІ

Червнєвий день у полуниць коралях,
Нанизаних на довгі стебелини,
Пишається, як на весіллі краля,
І пахне так рум'янок і жоржина.

А макову голівку клонить вітер
І смиче трави за зелені коси.
Береза хилить надо мною віти
І на чоло гаряче ліки росить.

1. 6. 1946

ВАЛЬД'ЗЕ

Дахи червоні, вулички вузькі,
Розвішане над ними барвне плаття
При озері, як дзеркало, ковзькім,
Що дишеш шуварами і лататтям.

Чи не Неаполь? — так здається часом,
Як вгору тягнуть кошик мотузком,
Розсміяні ж дівчата, вбрані красо,
Косичаться роменом і бузком.

Ах, я хотіла б тут забути всі
Думки терпкі переживань колишніх,
Вдихати запахи червневих сін
І тішитись, що достигають вишні.

7. 6. 1945

НАД РАЙНОМ

Птахи лісами пісні заносять,
Де синь афинна лягла рядном,
На землю впали гарячі роси;
Сідає сонце у Райн на дно.

І пахне верес, уперше повний,
Чорніють замки горі верхів,
Я п'ю це літо сама — безмовно —
І ломлю квітів била крихкі.

Вже дзвін молитву селом голосить,
І дим вже манить до хат тепла;
Пилясті трави в зелені коси
Вплели, як стъожку, мій рівний плай.

25. 6. 1946

ПІЗНЄ ЛІТО

Синиця з цвіркотом вікном нераз
Влітає вістку про город сказати,
Що жовта наступає вже пора
І жовкнє листя й гарбузи пузаті.

Розцілувала осінь рум'янці
На вікнах круглим яблукам у мене,
Та в кожному рожевому лиці
Ще теплое літо простягає жмені.

10. 10. 1945

I РВАНИУЛИСЬ НЕСТРИМАНІ КОНІ

І рванулись неструмани коні,
Креешуть іскри вогненні підкови!
... Сіє осінь з розкритих долонь
Позолітку на листя дубове.

Кожний кущ багряніє, палає,
І свічі — придорожні тополі!
... Вітер чеше столочений лан,
Розбренілись музики по полі.

6. 10. 1944

•

ОСІНЬ У ЛЬВОВІ

(Зої)

Над баштами стелилась голубінь,
І янтарем сполосканим у морі
Зрinalа осінь на камінні двори,
І довшала старого Юра тінь.

Там промінь на грифонах рожевів,
Колись, як парки слались злотолистом,
Героїв вітер. Уночі іскристо
Святили зорі свій відвічний Львів.

Данила город! (Леви на сторожі
Підперли ратуш). Ринок дзвінкобрукий
Ляцав возами, кроками: життям!

Старе ж Підзамчя обсипало рожі,
Дуби галуззя простягли, як руки,
Багрився гліг, котилось жолуддя ...

5. 2. 1944

ОСІННЯ ГОЛУБІНЬ

Ще небо, як берлінська синь;
Ніхто небеного блавату
Не зможе словом змалювати,
Ні блиску ранньої роси
На білих айстрах, тонко тятих.

Осіння мрійна голубінь,
Мов на обличчі Мони Лізи:
Як помах крил величних, сизих,
Що рівномірно креслять тінь
На срібну Землю в злотих ризах.

10. 9. 1944

I ПРИВІТАЄ ОСІНЬ МЕНЕ

Колись грядущі чи пом'януть
В років безодні?

— Колись, як нині, так гратимуть
Вихри холодні.

I темні хмари всі розжene
Береза вітами,
I привітає осінь мене
Морозоквітами . . .

28. 9. 1943

РЕКВІЄМ

В коронах, осени, шуми
Дерев, що в головах могили
Йому тепер за доњку й матір,
Слова від мене сопілкові.

Росою квіти ті святи
Несіянні, що з милосердя
Зійшли йому співати тихо
Слова від мене сопілкові.

Горбок зелений колиши,
Горбок зелений, нехрищений;
Колисанко хай бринять
Слова від мене сопілкові.

Осінь 1945-53

ТИХУ КАЗКУ...

Тиху казку шумлять дерева
І колишуть золочене листя.
Десь далеко зима надплива,
Тут ще осінь, розкішна, імлиста.

Як весною: неспокій тремтить,
Небо чиста, бліде- аж прозоре.
Може пташка у вирій летить
І весну перевозить за море?

Тиху казку шимлять дерева,
Доки зорі не стануть не сході.
Може в сні їм весна ожива,
Може пахнуть фіялки в городі?

17. 10. 1943

КОНЦЕРТ

Хтось торкнувся струни,
Розірвав ґердани, —
Покотились . . .
Хтось до арфи припав:
Гей! Шумлять дерева,
Ой, — могили . . .

Чую запах ялиць,
Бачу обриси лиць
В ріднім краю;
Там подруги забав
Йдуть, як перше, над став
І співають.

Чиясь ручка мала
Арфу влів обняла.
Хто ти, мила?
Тчеш на струнах лесних
Мій нескінчений в сні
Мрії килим.

20. 9. 1943

В Е Р Е С Е Н Ъ

Приходять дні, що яблуками пахнуть,
Золоченими у садах від сонця, —
Відходить літо, достигає осінь
І прикрашає сиву пушту в верес.

Під знаменами, кутими майстерно,
(Оздобою крамниці і господи),
Розсипалася дітвора весела,
І повно сміху й крику в цім містечку.

І тільки там, де лави постарілі
Дрімливо молитви свої скрипочуть,
Там статуя чудесної Марії
Над Сином Божим гірко, гірко плаче.

19. 8. 1945

ТЮБІНГЕН

З зелених хвиль, із дзеркала садів
Встає щоранку мряка, як муслин.
З горба гукають веїжі до долин,
Шумлять черешні, згорблені вряді.

А ввечорі горить Волосожар, *)
Ададжо грає вітер коло лип,
Далекий місяць сипле вшир і вглиб
Містичного проміння плинний чар.

13. 10. 1945

*) Сузір'я

СУМЕРК

Як за вікном ріка гуде шимиста
Якусь журливу, стародавню думу,
Тоді в саду спадає тихо листя,
І осінь квіти наливає сумом.

А вітер замітає всі стежини
Піском і пилом, люди щоб не знали,
Куди це літо, сіяти ожини
В бори ішовши, ці горби топтало.

Та ввечорі по росах ходять зорі, —
(Це діти з ліхтарями йдуть веселі);
Неначе б літо загуло надворі
І покотило щастя до оселі.

22. 9. 1945

ШУКАЮ В ЗОЛОТИ КАШТАНІВ

У ранки намороззю ткані,
Що ніжно стужать пламенне чоло,
Шукаю в золоті каштанів,
І золото в волосся уплелось.

Остання гіркість відпливає,
Як чорний лебідь через ясний став;
Це так, немов би десь на плаю
Великий олень випняв груди, ждав.

Осінь, 1944

В Е Ч И Р

(Мамі)

Вже яблуко лискуче вдяг мороз
У шубу, мов брусницю чи морелю.
Виводить вітер в комині новелю,
І охкають кути старі від гроз. —

Аж ти вогонь, прийшовши, розвела:
Тепліють стіни у студеній хаті,
Зникають з шиб узори волохаті,
І видно знов небесний, чистий лан.

В кахлевій грубі тріскають шишкі,
Як сонце місто тулиться у мряці.
І знов у жмені книжка: мій Горацій!
А всюди вечір зорями тяжкий.

20. 1. 1946

А Д В Е Н Т

Світла із вікон і святі пожари; —
Зайнявся сніг і сріблом мерехтить.
І знов адвент, — на сході легкі хмари,
Карміном барвлені сніжисті береги.

І синь безмірна так до себе манить,
І безконечна туга тягне вдаль
На обрії, де раніші тумани,
Де вічне сонце і пливуча сталь.

17. 12. 1944

З М И С Т

Дев'ятнадцять літ	7
До фабрики	8
Я тешу залізо	9
Індія	10
Лію-Чі-Мінг	11
Борислав	12
Білозірка	13
Свят-Микола	14
Зимова казка	16
Кути	17
Тюдів	19
Горів Дрезден	20
На довгих косах	22
Юність	23
На провесні	24
Доле, квітко біла!	25
У ліс пішла я...	26
Воскресення	27
Мандрівники	28
Весна	29
Травень	30
Лілеї	31
Травню ласкавий	32
Чому ти, травню ?	33

Літо	34
Прогулянка	35
Весілля	37
Над ставом	38
Під небом, де хмари	39
Золотодощ	40
Веселка	41
У захід черешневий	42
Ріка бринить	43
В траві	44
Вальд'зе	45
Над Райном	46
Пізне літо	47
I рванулись нестримані коні	48
Осінь у Львові	49
Осіння голубінь	50
I привітає осінь мене	51
Реквиєм	52
Тиху казку	53
Концерт	54
Вересень	55
Тюбінген	56
Сумерк	57
Шукаю в золоті каштанів	58
Вечір	59
Адвент	60

